בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 48207-07-20 עוביד נ' מניה(עציר) ואח'

לפני כבוד השופט עדי הדר

התובע: **תאמר עוביד, עו"ד**

נגד

הנתבעים:

1. אדהם בני מניה
2. דיאא בני מניה

פסק דין

לפני ביהמ"ש תביעה של עורך דין נגד לקוחות לתשלום שכ"ט.

כתב התביעה

1. התובע הגיש ביום 21.7.20 כתב תביעה בסדר דין מקוצר נגד הנתבעים בו טען שהם לא שילמו שכ"ט שסוכם עמם והחזר הוצאות בסך של 78,000 ₪.

פסק דין בהעדר הגנה

2. ביהמ"ש (כבוד הרשם יוחנן גבאי) נתן ביום 22.12.20 פסק דין נגד הנתבעים בהעדר הגנה.

הדיון הראשון וביטול פסק הדין

3. ביום 21.1.21 התקיים הדיון הראשון. ביהמ"ש (כבוד הרשמת הבכירה חן מאירוביץ) ביטלה בהסכמת הצדדים פסק הדין ונתנה לנתבעים רשות להתגונן.

כתב הגנה

4. הנתבעים הגישו ביום 18.2.21 כתב הגנה בו הכחישו כי חתמו על הסכמי שכר טרחה עם התובע וטענו שהתובע הציג תמונה מוטעית של העובדות.

הגשת ראיות התובע

5. התובע הגיש ראיותיו, עוד בטרם ביהמ"ש נתן צו להגשת ראיות, ביום 22.3.21.

הדיון השני

6. ביום 24.5.21 התקיים הדיון השני, הפעם לפני מותב זה. ביהמ"ש נתן החלטות בבקשות המקדמיות.

הגשת ראיות ע"י הנתבעים

7. הנתבעים הגישו ראיותיהם ביום 22.7.21.

הדיון השלישי

8. ביום 5.10.21 התקיים הדיון השלישי. ביהמ"ש קבע מועדים לשמיעת ראיות, סדר נחקרים וקצב זמני חקירה.

הדיון הרביעי

9. ביום 7.12.21 התקיים הדיון הרביעי. נחקרו התובע ונתבע 1 (להלן: "**אדהם**"). לבקשת ב"כ התובע, מסיבות אישיות, הדיון הופסק לאחר חקירת אדהם.

הדיון החמישי

10. ביום 12.12.21 התקיים הדיון החמישי. נחקרו מר מוראד בן מניה (להלן: "**מוראד**"), עו"ד מור סוקר (להלן: "**מור**"), מר סעדי בן מניה (להלן: "**סעדי**") והמאם בן מניה (להלן: "**המאם**"). בתום שמיעת הראיות הצדדים סיכמו בעל פה.

דיון והכרעה

11. על ביהמ"ש לקבוע האם נחתמו הסכמי שכר טרחה והאם הלקוחות שילמו לתובע שכרו.

גרסת התובע

12. התובע טען בכתב התביעה כי שימש כבא כוחם של הנתבעים, בני דודים, תושבי הכפר עקרבא בשנים 2016-2018. הוא טען שייצג אותם בהליכים פליליים והוגשו עבורם מספר בקשות במסגרת ההליכים. בגין הייצוג שניתן נחתמו ייפויי כוח עבורו על ידי הנתבעים, ובהם הוצגו על ידו סכומי שכר הטרחה הנדרשים בעבור הייצוג.

כמו כן, טען כי שילם סכומים נוספים למזכירויות בתי משפט השלום בת"א ובראשל"צ לצורך שחרורם בערבות. סכומי ההפקדות הכוללים הם 8,000 ₪. לכן, טען, הנתבעים נותרו חייבים לו סך של 78,000 ₪.

גרסת הנתבעים

13. הנתבעים טענו בכתב ההגנה שעניינה של התביעה בחוב כספי נטען בגין שכר טרחה עבור ייצוגם בשני הליכים פליליים ת"פ 8125-12-16 (הנתבע 2 (להלן: "**דיאא**") בלבד) ו- ת"פ 36685-01-17 (שני הנתבעים).

עוד טענו שהקשר בינם ובין התובע נוצר בשלהי שנת 2016. בפועל, מרבית הקשר בין הצדדים נעשה בתיווכו של מר ראיד דיריה (להלן: "**ראיד**") שנהג לתווך וליזום את הקשר הראשוני בין התובע ובין עצורים ונאשמים פלסטינים רבים, בעיקר בכפרים שבאזור מגוריו- בנפת שכם. הם טענו שראיד נהג לפנות לעצורים ולבני משפחותיהם ולהציע להם את שירותי התובע.

הם טענו ששילמו לתובע את הסכומים שלהלן:

- אדהם טען ששילם לתובע שכר טרחה בעבור ת"פ 36685-01-17 סך של 23,000 ₪ (בנוסף לדמי ערבות בסך 16,000 ₪ שנמסרו לתובע לצורך הפקדתם בקופת ביהמ"ש). כן שילם לתובע שכר טרחה בגובה 5,000 ₪ בעבור הייצוג בתיק קודם שלא נכלל במסגרת תביעה זו.
- דיא טען ששילם לתובע שכ"ט בעבור ת"פ 36685-01-17 בסך 24,000 ₪ (בנוסף לדמי ערבות בסך 16,000 ₪ שנמסרו לתובע לצורך הפקדתם בקופת ביהמ"ש). כמו כן טען ששילם לתובע שכר טרחה בעבור ת"פ 8125-12-16 סך של 5,000 ₪ (בנוסף לדמי ערבות בסך 7,000 ₪ שנמסרו לתובע לצורך הפקדתם בביהמ"ש).
- הנתבעים טענו שבעבור ייצוגם בשני התיקים נשוא התביעה, הם שילמו לתובע שכ"ט בסך כולל של 52,000 ₪. מתוך סכום זה, 24,000 ₪ נמסרו אישית לידי התובע עצמו, ו- 28,000 ₪ נמסרו לתובע באמצעות שותפו – ראיד.

הנתבעים טענו שבמהלך כל תקופת הייצוג נהג התובע לדרוש את שכ"ט במלואו (או לכל הפחות מקדמות משמעותיות על חשבון שכ"ט) עובר לדיונים, והוא התנה בכך את התייצבותו לכל אחד מהדיונים.

הנתבעים טענו כי מעולם לא התבקשו לחתום על ייפויי כוח/הסכם שכר טרחה בידי התובע, והם מעולם לא חתמו על המסמכים הנחזים להיות הסכמי שכר טרחה שצורפו לכתב התביעה. עוד טענו שהם ו/או כל מי ששילם מטעמם לתובע או לשולחו ראיד, מעולם לא קיבלו חשבונית/קבלה בעבור התשלומים.

עוד טענו כי התובע מעולם לא ביקר את מי מהם בבית המעצר וכי החתימות המופיעות על מסמכי התובע, אינן אפילו קרובות להיות דומות לחתימות האותנטיות שלהם. עוד טענו שעיון בכתב התביעה מעלה כי זה נעדר תיאור עובדתי ו/או כל הסבר אחר שיש בו כדי להציג את הנסיבות שבהן נחתמו הסכמי שכר הטרחה ומה שהוביל ליצירת הקשר בין התובע ובינם.

עוד טענו כי במסגרת הבקשה למתן צו עיקול על כספיהם, טען התובע שחתימת הנתבעים על הסכמי שכ"ט התבצעה בימים 26/28.2.17, כאשר התובע נפגש עמם "**בזמן מעצרם**", ערך את ההסכמים "**בזה המעמד**", והחתים אותם.

הם טענו שביום 26.2.17, שהוא היום בו טען התובע שהחתים את דיא "**בזמן מעצרו**", נערך דיון מקדמי בעניינו של דיא בביהמ"ש השלום בת"א וכי עיון בפרוטוקול מעלה כי דיא, לא הובא לדיון באמצעות שב"ס או הגיע לדיון בתנאי מעצר, אלא התייצב לדיון המקדמי בכוחות עצמו.

דיא תהה הכיצד התובע מעלה טענה שכזו, שכן הוא בעצמו ציין בסעיף 5 לתצהירו הראשון בבקשה למתן צו עיקול, כי הם שוחררו ביום 24.1.17, בזכות העובדה שהוא הפקיד כספים שהביאו לשחרורם ממעצר.

עוד טענו כי ביום 28.2.17, שהוא המועד השני בו טען התובע כי החתים אותם, נערך דיון נוסף, הפעם בהליך הפלילי שהתנהל בבימ"ש השלום בראשל"צ, בעניינם. הם טענו שעיון בפרוטוקול הדיון מעלה כי דיא התייצב לדיון הנ"ל, בכוחות עצמו. לעומת זאת, אדהם, כלל לא נכח בדיון, משום שלא קיבל היתר כניסה לישראל.

עוד טענו, כי אילו היה שמץ של חוב, הייתה נעשית פנייה של התובע או אמירה שלו לגבי חוב כלשהו. הם טענו שלא רק שהתובע מעולם לא דרש ו/או תבע את החוב הנטען על ידו, אלא המשיך לתת שירותים וזאת מבלי לפצות את פיו באשר לחוב שלכאורה קיים. הם טענו שאפילו הודעה אחת להם או למי מבני משפחתם – אין. עוד טענו שהתובע הגיש תביעתו בשיהוי ניכר ולא סביר וכי ישן על זכויותיו זמן רב והמתין 4 שנים עד להגשת תביעתו.

התביעה בעניין אדהם

14. אדהם עמד על כך שלא חתם על הסכם שכר טרחה, לא בפעם הראשונה כגרסת התובע, הסכם שלגרסת התובע אבד, ולא בפעם השנייה, בדירת מסתור ברחובות, כגרסת התובע.

15. אולם, בסופו של יום, אדהם אישר בעדותו כי שילם לתובע שכר טרחה ומכאן שהכיר בכך שקיבל ממנו שירותים משפטיים. לא זו אף זו, הוא והעד המרכזי מטעמו, אחיו המאם, העידו ששילמו לתובע סכום הגבוה מהסכום שתבע התובע. הם טענו ששילמו לתובע הסך של 34,000 ₪.

16. לכן, התייתר הצורך לדון בתקפות הסכם שכר הטרחה ועל אדהם היה להוכיח שאכן שילם לתובע, כגרסתו. מחקירתו ומחקירת אחיו המאם, עלה שמי מהם לא היה עד למסירת הכספים לתובע עצמו. המאם העיד שכאשר היה בן 13, כיום הוא בן 18, התבקש ע"י אמו, שהגישה תצהיר, אך לא התייצבה לדיון ולכן תצהירה נמשך, להעביר לראיד כספים עבור ייצוג אדהם ע"י התובע.

17. המאם העיד שהכספים נמשכו ע"י אמו מחשבונו של אדהם וכי אמו הייתה מורשית חתימה באותו חשבון. מכאן שקל היה לכאורה להציג תדפיסי חשבון להוכחת טענה זו. אולם, התדפיסים לא הוצגו והאם, כאמור לעיל, לא העידה. מכאן שגם מקור הכספים שכביכול שולמו לראיד ולא לתובע, לא הוכח.

18. לא זו אף זו, ראיד שכביכול קיבל הכספים, לא זומן ע"י אדהם להעיד.

19. די בכל אלה כדי לקבוע שלנוכח הטענה ששולם הסך של 34,000 ₪, ומכיוון שטענה זו לא הוכחה, כדי לקבל תביעת התובע נגד אדהם וכך קובע.

20. העד היחידי שהעיד שראה את התובע מקבל כספים הוא מוראד. התובע טען כי מוראד הוא מי שגרם להפסקת הייצוג של הנתבעים, עקב העובדה שהתובע דיווח לרשויות כי מוראד נתן לו אישור רפואי מזויף בדבר מצבה של בתו. התובע העיד שהוא הגיש המסמך הרפואי לוועדת השחרורים בשם מוראד שכן לא ידע שהמסמך מזויף. התובע טען שסעדי גילה לו שהמסמך היה מזויף שכן ביקש אף הוא ייצוג לפני וועדת השחרורים ואמר לתובע שבאפשרותו לזייף מסמך רפואי בדיוק כפי שעשה מוראד.

21. התובע העיד שברגע שנודע לו שהוא הגיש בתום לב מסמך שלא ידע שהוא מזויף, הוא דיווח לרשויות. כתוצאה מכך בוטלה ההקלה בתקופת המאסר של מוראד שהושגה באמצעות המסמך המזויף ונוצר קרע בינו ובין התובע ומאותו מועד מוראד דאג שבני משפחתו, הנתבעים, יפסיקו לשתף פעולה עם התובע. גרסת התובע בעניין הסיבה לסכסוך שפרץ בינו ובין מוראד נתמכה במכתבו בעניין זה אל פרקליטות מחוז חיפה מיום 13.5.18 בו גולל אחד לאחד את הגרסה עליה העיד בהליך כאן.

22. התובע טען שמכיוון שהנתבעים מגיעים ממשפחות עניות, הוא הבטיח תשלום שכרו על ידי כך שציפה לגבות אותו מפקדונות שהופקדו עבור הנתבעים לצורך הבטחת שחרורם. התובע טען שברגע שמוראד דאג בשנת 2018 שהנתבעים יפסיקו לשתף פעולה עמו, הם ניתקו עמו קשר ולכן לא עלה בידו להגיע להסדר טיעון שיביא לסיום ההליך הפלילי ושחרור הפקדונות. לכן, הסביר, לא מצא להגיש התביעות מיד כאשר נותק הקשר, אלא רק לאחר

שנודע לו שמור נכנסה בנעליו וכי היא אמורה להשיג עבור הנתבעים הסדר ומרגע שאין בידו ייפוי כוח תקף לייצג הנתבעים, לא יהיה בידו להיפרע מהפקדונות.

23. מור העידה מטעם הנתבעים, למרות שהבקשה להגשת תצהיר מטעמה הוגשה בחלוף המועד להגשת הראיות ובתום חקירת התובע. מור אישרה בחקירתה כי אין לה ידיעה אישית לגבי המחלוקת בין התובע לנתבעים. היא אישרה כי היא נכנסה בנעלי התובע כמייצגת הנתבעים. במהלך עדותה ציינה כי יודעת על קשר בין ראיד לתובע. זאת למרות שהתובע העיד כי אינו בקשר עם ראיד תקופה ארוכה עקב סכסוך. מור לא ידעה להשיב לשאלה מדוע לא כללה גרסה זו בתצהירה. לכן, בסופו של יום, עדותה של מור לא סייעה לנתבעים.

24. התובע אישר שנפגש פעם אחת בלבד עם מוראד, לפני פרוץ הסכסוך ביניהם, במחסום ליד טייבה וקיבל ממנו כספים לצורך ביצוע הפקדה בקופת ביהמ"ש עבור הנתבעים וכי חלק מהכספים שהופקדו בקופת ביהמ"ש, הם אותם כספים שקיבל ממוראד באותה פגישה.

25. הנתבעים טענו כי התובע קיבל כספים מראיד שכן לראיה, לאחר שנתנו לראיד כספים, התובע התייצב לדיונים. התובע טען שהתייצב לדיונים לאחר שסיכם עם מוראד את התנאים של הייצוג וכן את האופן בו ייגבה את שכרו מהפקדונות ולאחר מכן החתים אותם על התחייבות בכתב. התובע שלל הטענה כי היתנה הייצוג בקבלת שכרו מראש. הנתבעים לא הוכיחו הטענה כי התובע היתנה הייצוג בקבלת שכר מראש והסתמכו על טענתם כי אין זה הגיוני שעורך דין יסכים לייצג בטרם קיבל שכרו מראש.

26. מוראד העיד שיש ברשותו התכתבות והקלטות שתומכות בגרסתו כי ראיד היה שלוחו של התובע וכי העביר אותם לידי בא כוחו. אולם, לתצהירו לא צורף דבר.

27. התובע הציג התכתבות בינו ובין אדהם ממנה עולה שאדהם לא מעלה את הגרסה שהעלה בתצהירו.

28. לנוכח העובדה שהנתבעים לא זימנו את ראיד למתן עדות, והעובדה שעדותו של התובע משתלבת עם הראיות שהוצגו, ומוראד לא הציג ראיות שהעיד שיש ברשותו, ביהמ"ש מעדיף את גרסת התובע על גרסת מוראד. לכן, ביהמ"ש קובע כי עקב הסכסוך שפרץ בין מוראד ובין התובע, מוראד דאג להפסקת הייצוג של הנתבעים על ידי התובע על מנת למנוע מהתובע קבלת כספו וכי אין להאמין לגרסת הנתבעים ומוראד כי שילמו לתובע באמצעות ראיד.

29. לכן, ביהמ"ש מחייב אדהם לשלם לתובע הסך של 25,000 ₪ בהתאם להסכם שכר הטרחה שסוכם וכן הסך של 3,500 ₪ בגין החזר התשלום שהתובע שילם מכספו לצורך הפקדת סך נוסף שקבע ביהמ"ש שדן בשחרור אדהם כתנאי לשחרורו. סה"כ הסך של 28,500 ₪.

תביעת דיא

30. ענייננו של דיא שונה מענייננו של אדהם שכן לא התייצב לחקירה על תצהירו ולכן תצהירו נמשך. מכאן שלא הציג גרסה נגדית לגרסת התובע ואין לביהמ"ש אלא את שני הסכמי שכר הטרחה שהתובע העיד כי נחתמו על ידי דיא לפניו.

31. דיא לא הגיש בקשה לדחות מועד התייצבותו למתן עדות לגבי שני הדיונים שביהמ"ש קבע ובא כוחו סיכם ללא מתן עדותו של דיא.

32. כמו כן, ביהמ"ש שב ודוחה הגרסה לגבי תשלומים לראיד עבור התובע גם בעניינו של דיא, שכן היא נשענת על עדות מוראד בלבד. ביהמ"ש לא האמין לעד מוראד.

33. אשר על כן, ביהמ"ש מחייב את דיא לשלם לתובע הסך של 45,000 ₪ בתוספת הסך של 3,500 ₪ בגין החזר התשלום שהתובע שילם מכספו לצורך הפקדת סך נוסף שקבע ביהמ"ש שדן בשחרור אדהם כתנאי לשחרורו. סה"כ הסך של 48,500 ₪.

הוצאות

34. מכיוון שהתביעה התקבלה במלואה יש לחייב הנתבעים בתשלום החזר הוצאות ושכ"ט בא כוח התובע. ביהמ"ש מביא בחשבון לחובת התובע השיהוי הרב בהגשת התביעה שהקשה על שמיעת התביעה. כמו כן, הוצג לפני ביהמ"ש תמליל שיחה של התובע עם עד מטעם הנתבעים שיוצר אי נוחות בלשון המעטה. על התובע היה להפסיק את השיחה מיד לאחר שהתברר לו שבר שיחו הינו עד מטעם הנתבעים. למזלו של התובע, לא היה בתצהיר אותו עד, שלא התייצב ולכן תצהירו נמשך, כדי לסייע לנתבעים שכן לא נוגע למחלוקת. לכן, אותה שיחה לא הביאה לשינוי התוצאה, אך ביהמ"ש מביא אותה בחשבון לעניין חיוב הנתבעים בהוצאות. לכן, ביהמ"ש קובע כלהלן:

35. אדהם ישלם לתובע שליש מהאגרות ששילם ודיא שני שלישים.

36. אדהם ישלם לתובע שכ"ט בסך של 5,000 ₪ ודיא סך של 10,000 ₪.

סוף דבר

בעניין אדהם

37. ביהמ"ש מחייב את אדהם לשלם לתובע כלהלן:

הסך של 28,500 ₪, אשר יישא הפרשי הצמדה וריבית כדין ממועד הגשת התביעה ועד למועד התשלום המלא בפועל.

שליש מהאגרות ששילם התובע בגין הליך זה, אשר יישאו הפרשי הצמדה וריבית כדין ממועד ההוצאה ועד למועד התשלום המלא בפועל.

שכ"ט עו"ד בסך של 5,000 ₪, אשר יישא הפרשי הצמדה וריבית כדין ממועד מתן פסק הדין ועד למועד התשלום המלא בפועל.

בעניין דיא

38. ביהמ"ש מחייב את דיא לשלם לתובע כלהלן:

הסך של 48,500 ₪, אשר יישאו הפרשי הצמדה וריבית כדין, ממועד הגשת התביעה ועד למועד התשלום המלא בפועל.

שני שליש מהאגרות בהן נשא התובע בגין הליך זה, אשר יישאו הפרשי הצמדה וריבית כדין ממועד ההוצאה ועד למועד התשלום המלא בפועל.

שכ"ט עו"ד בסך של 10,000 ₪, אשר יישא הפרשי הצמדה וריבית כדין ממועד מתן פסק הדין ועד למועד התשלום המלא בפועל.

ניתן היום, י"א טבת תשפ"ב, 15 דצמבר 2021, בהעדר הצדדים.

עדי הדר, שופט